

WYROK

WIMIENIU

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 1 kwietnia 2021 roku

Sąd Okręgowy w Poznaniu w IV Wydziale Karnym - Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SO Małgorzata Ziółka

Protokolant: prot. sąd. Natalia Komorniczak

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej Poznań Nowe Miasto w Poznaniu Anity Zwolińskiej - Smukały

po rozpoznaniu w dniu 1 kwietnia 2021 roku

sprawy **L. T. (T.)**

oskarżonego o popełnienie przestępstwa z art. 178 a § 1 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego Poznań – Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu z dnia 23 listopada 2020 roku, sygnatura akt III K 409/20

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok,

II. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa zwrot kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, w tym także opłatę za II instancję, w łącznej kwocie 260 złotych.

/Małgorzata Ziółka/

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 188/21
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji
--

Wyrok Sądu Rejonowego Poznań - Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu z dnia 23 listopada 2020 roku, sygnatura akt III K 409/20

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji

#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
XX		XXXXXXXXXXXX	XXXXXXXXXXXXXXXX	XXXXXXXXXXXXXXXX	XXXXXXXXXX
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
XX	XXXXXX	XXXXXXXXXXXX	XXXXXXXXXXXXXXXX	XXXXXXX	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
XXXXXXX	XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX	XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX
2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz		

niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu
XXXXXXXXXX	XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX	XX

. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
	Obraza prawa materialnego	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>Zarzut apelującego nie jest zasadny.</p> <p>Wyrokiem Sądu Rejonowego Poznań - Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu z dnia 23 listopada 2020 roku oskarżony L. T. został uznany winnym popełnienia przestępstwa z art. 178 a § 1 k.k., za co wymierzono mu karę 60 stawek dziennych grzywny, określając wysokość stawki na 40 złotych, orzeczono wobec oskarżonego środek karny zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 3 lat z zaliczeniem okresu od 14.04.2020 roku, a także świadczenie pieniężne w kwocie 5.000 złotych oraz obciążono oskarżonego kosztami sądowymi, w tym opłatą sądową.</p>		

(wyrok – karta 67 – 68 akt; pisemne uzasadnienie wyroku – karty 71 – 77 akt)

Powyższy wyrok zaskarżył obrońca oskarżonego, zarzucając obrazę prawa materialnego, to jest art. 66 § 1 k.k., poprzez niezastosowanie instytucji warunkowego umorzenia postępowania w sytuacji zaistnienia przesłanek to uzasadniających.

(apelacja – karty 83 – 86 akt)

Na wstępie przypomnieć należy, że obraza prawa materialnego stanowi podstawę odwoławczą wówczas, gdy prawo to zostało wadliwie zinterpretowane przez sąd I instancji, to jest gdy sąd ten wadliwie zastosował przepis prawa materialnego pomimo, że w układzie okoliczności sprawy nie było to dopuszczalne, bądź wówczas, gdy sąd nie zastosował przepisu prawa materialnego pomimo, iż w konkretnym układzie było to obligatoryjne. Zostało to ugruntowane w orzecznictwie Sądu Najwyższego, który jednoznacznie stwierdza, że zarzut obrazy prawa materialnego może być zasadny tylko wówczas, gdy dotyczy zastosowania lub nie zastosowania przepisu zobowiązującego sąd do jego bezwzględnego respektowania (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 26 kwietnia 1977 roku, wydanym w sprawie o sygnaturze akt I KR 65/77). Tymczasem z treści art. 66 § 1 k.k. wynika, że sąd **może** warunkowo umorzyć postępowanie karne, jeżeli są spełnione przesłanki wymienione w tym przepisie. Zatem nawet przy spełnieniu większości bądź nawet wszystkich przesłanek wymienionych w tym przepisie zastosowanie warunkowego umorzenia postępowania nie jest obligatoryjne.

Sąd meriti ma prawo, a nie obowiązek, warunkowo umorzyć postępowanie.

Ponadto obraza prawa materialnego może być przyczyną odwoławczą jedynie wtedy, gdy ma ona charakter samoistny (zob. wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 12 grudnia 2016 roku, sygn. akt II AKa 258/16, LEX nr 2250090). W orzecznictwie Sądu Najwyższego i w doktrynie wielokrotnie podkreślano, że naruszenie prawa materialnego polega na jego wadliwym zastosowaniu (niezastosowaniu) w orzeczeniu, które oparte jest na trafnych i niekwestionowanych ustaleniach faktycznych.

Wniesiona w niniejszej sprawie apelacja obrońcy oskarżonego kwestionuje ustalenie przez Sąd I instancji, iż popełniony przez oskarżonego czyn cechuje znaczna społeczna szkodliwość, jak i znaczny stopień winy oskarżonego.

Ze wskazanego powyżej przepisu wynika, że sąd może warunkowo umorzyć postępowanie karne, jeżeli wina i społeczna szkodliwość czynu nie są znaczne, okoliczności jego popełnienia nie budzą wątpliwości, a postawa sprawcy niekaranego za przestępstwo umyślne, jego właściwości i warunki osobiste oraz dotychczasowy sposób życia uzasadniają przypuszczenie, że pomimo umorzenia postępowania będzie przestrzegał porządku prawnego, w szczególności nie popełni przestępstwa.

Niewątpliwie okoliczności popełnienia czynu będącego przedmiotem niniejszej sprawy nie budzą wątpliwości.

Jednak najistotniejszą przesłanką warunkowego umorzenia

postępowania, jest to, aby wina sprawcy i społeczna szkodliwość popełnionego przez niego czynu nie były znaczne.

Wskazane w art. 66 § 1 k.k. właściwości i warunki osobiste sprawcy, jego postawa i dotychczasowy sposób życia stanowią odrębną przesłankę warunkowego umorzenia postępowania. Nie mogą one być uwzględniane w ocenie społecznej szkodliwości popełnionego czynu i winy sprawcy, to jest przemawiać za ich "znacznością" lub "nieznacznością". Przesłanka ta wchodzi w grę dopiero po ustaleniu, iż społeczna szkodliwość czynu i wina sprawcy nie są znaczne.

Przy ustalaniu stopnia winy należy wziąć pod uwagę zarówno elementy strony podmiotowej czynu zabronionego, tj. umyślność (postać zamiaru, motywację sprawcy) oraz nieumyślność (rodzaj i stopień naruszonych reguł ostrożności), jak i przesłanki przesądzające o możliwości przypisania winy sprawcy, tj. ogólną zdolność jej przypisania uwarunkowaną dojrzałością i poczytalnością oskarżonego, jak i brakiem anormalnej sytuacji motywacyjnej.

Zaś stopień społecznej szkodliwości czynu musi być wyższy od "znikomego", ale niższy od "znacznego". Oznacza to, że sąd, chcąc zastosować warunkowe umorzenie postępowania, może wziąć pod uwagę tylko te czyny zabronione, które charakteryzują się małą lub średnią szkodliwością społeczną (wyr. SA w Krakowie z 30.3.2005 r., II AKa 50/05, KZS 2005, Nr 5, poz. 33), poza zastosowaniem tej instytucji pozostają natomiast te

przestępstwa, które charakteryzują się znacznym (wysokim) stopniem społecznej szkodliwości.

Sąd Okręgowy podziela stanowisko Sądu I instancji, iż w niniejszej sprawie nie było podstaw do zastosowania warunkowego umorzenia, gdyż ani stopień winy, ani stopień społecznej szkodliwości nie były nieznaczne.

Oskarżony, dorosły i w pełni poczytalny sześćdziesięcioletek, przyjeżdża na stację paliw, spożywa tam w samochodzie alkohol, dwa półlitrowe piwa marki (...), a następnie wyjeżdża z terenu stacji. Wówczas, po przejechaniu około 200 metrów, gdy kierował się w kierunku wyjazdu ze stacji, zostaje zatrzymany przez policję i poddany kontroli, która potwierdza, że jest w stanie nietrzeźwości.

Nie ma wytłumaczenia i usprawiedliwienia dla takiego postępowania. Rację ma Sąd I instancji, pisząc w uzasadnieniu, że oskarżony działał umyślnie, z zamiarem bezpośrednim, gdyż mając świadomość, że jest nietrzeźwy, zdecydował się prowadzić samochód.

Udział w ruchu drogowym, a zwłaszcza prowadzenie pojazdu w ruchu lądowym wymaga rozwagi i zachowania ostrożności, by uniknąć wszelkich zagrożeń bezpieczeństwa w tym ruchu. Ruch lądowy odbywa się różnymi pojazdami i na różnych drogach, ale każdy z uczestników ruchu obowiązany jest przestrzegać przepisów i zasad bezpiecznego korzystania z drogi. Oskarżony naruszył podstawowy warunek bezpiecznego uczestnictwa w ruchu lądowym w postaci obowiązku trzeźwości uczestników ruchu, wyrażonego w art. 45 ust.

postępowanie odwoławcze i opłatą za II instancję w łącznej kwocie 260 złotych.

7. **PODPIS**

/Małgorzata Ziolecka/